TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VÄLIMÄKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

EDISTYY SE, VAIKKA HITAASTI.

Chicagon teurastuslaitosten kolmenkymmenen tuhannen unionistin erottaminen äskettäin A. F. L:sta on uutena todistuksena siitä että edistyvät ne ammattiliittojenkin — ainakin joidenkin liittojen — jäsenet. Sillä tämä erottaminen johtuu suorastaan periaatteellisesta ja periaatteiden eroavaisuudesta johtuneesta erimielisyydestä lakkotaktiikan suhteen.

Chicagon suurten teurastamojen työläiset ovat järjestyneet kylläkin ammattirajojen mukaisesti, mutta jättiläiskorporatsioneille työskennellessään vaatii heidän etunsa käyttämään luonnostaan jo toisenlaisia menettelytapoja kuin pikku kauppiaille työskentelevien lihanleikkaajien joiden kanssa he kuuluvat samaan järjestöön. Niinpä onkin heidän järjestönsä heti alusta lähtien alkanut kulkeateitä, jotka ovat vieraita A. F. L:ssa vallitseville käsityksille ja heidän omaan ammattiliittoonsakin kuuluville jälleenmyöntiliikkeiden "butsereille." Ja käytännön vaatiessa uusia taistelutapoja ja yhtenäisempää järjestömuotoa, alkavat tietysti periaatteelliset katsomuksetkin sen mukaan muuttua. Teurastajat ovat alkaneet katsella asioita industrialisen unionismin kannalta.

Sota-ajan päätyttyä ja yhtiöiden ruvetessa hiljalleen ahdistelemaan heidän järjestöään viime kesänä, julistivat he lakon, jossa ainakin osaksi voittivat. Mutta Chicagon jälleenmyöntiliikkeiden lihanleikkaajat eivät hyväksyneet teurastimotyöläisten yleislakkojulistusta. He jäivät työhön ja määräsivät teurastimoillakin olevat ammattitoverinsa tekemään samaten. Siitä luonnollisesti syntyi riita tämän, itse mielestään paremman ammattikunnan, ja yleisen teurastustyöläisten yhteisen keskusneuvoston välillä, mikä päättyi siten että yleisjärjestö julisti työhön jääneet rikkureiksi ja erotti heidän järjestönsä yleisestä teurastustyöläisten keskusneuvostosta.

Ammattikunta vetosi tästä päätöksestä A. F. L:n toimeenpanevaan komiteaan ja se luonnollisesti asettui niiden puolelle, jotka yrittivät ylläpitää vanhoille ammattirajoille perustuvaa uniotoimintaa. Se erotti kaikki Chicagon teurastimoiden uniot A. F. L:sta ja pakotti vielä, erottamisen uhalla, Chicagon kaupungin unioiden keskusjärjestönkin erottamaan teurastajat yhteydestään. Näin on kolmekymmentä tuhatta työläistä suljettu ulos toisten järjestöjen yhteydestä sen tähden, että kannattivat uudemmanaikaisia taistelutapoja ja laajempia järjestymisperiaatteita.

A. F. L:n suhtautuminen tähän tapaukseen, on vaan entisten tapausten, m. m. viimekesäisen Washingtonin valtion yleisäänestyksen kieltämisen toistamista. Se on uusi todistus siitä, että liiton johto ei aijo antaa perään. Mutta se on samalla myöskin uusi todistus siitä, että se tuolla menettelyllään saa vastaansa yhden ammattiliiton toisensa perään.

Tämän pelin jatkaminen merkitsee loppua joskus. Erottaminenkin voi menestyä vissiin määrään saakka, mutta kun tuollaisia tapauksia alkaa joka puolelta ilmetä ja kun sellaiset tapaukset kuin hiililakon päättäminen miesten tappiolla ja vastoin heidän tahtoaan, sekä teräslakon häviäminen, joka yleensä vei teollisuusväen keskuudessa luottamuksen vanhoilta taistelutavoilta, ei vanhoillisen johdon kaatumisen hetki voi enää olla kovinkaan kaukana. Jotakin uudistusta siinäkin liitossa täytyy pian tapahtua ja kunhan tuli kerran valloilleen pääsee, polttaa se enempi kuin aluksi luullaankaan.

Eräs radikaalinen taiteilija on viimeisten A. F. L. tapausten johdosta piirtänyt pilakuvan, joka vastaa sen nykyistä tilaa. A. F. L. on siinä kuvattu kiehuvaksi kattilaksi, jonka kantta Gompers painaa kiinni. Kannella on Gompersilla jo painona melkein kaikki mitä hänellä on siihen pantavana ja kansi on tulemaisillaan pitäväksi, ainoastaan länsirannikolta pursuu vielä kapinallisuuden höyryä. Mutta samalla kun kansi on alkanut näin pitää, on pohja alkanut vuotaa niin pahasti että jos kannen päälle vielä lisätään painoa niin että kattila alkaa siltä puolen pitää, tulee koko pohja putoamaan pois. Se siis repeää toiselta tai toiselta puolen. Minkä enemmän kantta painetaan, sen pikemmin irtaantuu koko pohja, tyhjäten koko kalliin sisällön Gompersin astiasta.

RAUHANTEKEMISHALU KASVAA.

Viimeksi tänne saapuneet Suomen puoluelehdet kertovat, että nyt kun Viro ja Neuvostovalta ovat aserauhan jälkeen päässeet varsinaisen rauhan ehdoista jauhamaan ja sovittelu on osottautunut Virolle hyvin edulliseksi, on Liettuakin ilmottanut haluavansa ryhtyä rauhanneuvotteluihin Neuvostovallan kanssa, vaikka toiset reunavaltiot eivät vielä siihen liittyisikään.

Mikäli neuvotteluista Viron ja Neuvostovallan välillä on käynyt ilmi, tulee Viro saamaan osuutensa Venäjän valtiopankin kultavarastoista ja muita taloudellisia etuisuuksia ja tämä on kovin kiihottanut toisia reunavaltioita, jotka kaikki ovat surkean kateellisia toisilleen. Ne pelkäävät Viron pääsevän erikoisasemaan tämän rauhanteon kautta ja siten saavan määräävän vallan toisiin Itämeren valtioihin nähden, jota se on niin kauvan halunnut. Tämän estämiseksi tahtoisi ainakin Liettua saada rauhan Neuvostovallan kanssa ettei se menettäisi kaikkia etujaan Virolle.

Rauhanneuvottelujen alkaminen ja tulokset kuitenkin tulevat tietysti riippumaan suuressa määrin länsimaiden suhtautumisesta niihin. Ne eivät katsele suinkaan hyvällä silmällä sitä että yksi reunavalta toisensa perään asettuisi rauhan kannalle Neuvostovaltaan nähden, antaen sille siten tilaisuuden voimistua.

NEW YORKIN LAINLAATIJAIN JA BERGERIN JUTTU.

Viimeiset uutiset New Yorkista osottavat, että valtiollinen asema siellä on sosialistien erottamisen johdosta kääntynyt sellaiseksi, että kaikki sellaisetkin järjestöt jotka varmasti ovat olleet erottamista salaisesti puuhaamassa ja kiihottaneet lainlaatijoita sen tekemiseen, kilpailevat nyt keskenään siitä kuka heistä voi parhaiten lainlaatijain menettelyä tuomita. Ei ole sitä haisevan taantumuksellista lehteä koko valtiossa joka ei siitä jo olisi kiirehtinyt sanomaan, ettei sitä nyt sentään tuolla tavoin olisi saanut tehdä, puhumattakaan sellaisista politikoitsijoista, jotka ovat ulkona viroista ja aikovat ensi syksynä päästä listoille. He ovat aivan ilmassa tuon tapauksen johdosta, vakuuttaen miten suuriarvoisena he pitävät sitä, että kaikki laillisesti valitut edustajat saavat pitää paikkansa.

Herrat politikoitsijat eivät olleet pitäneet korvaansa kyllin tarkoin maassa. He eivät olleet selvillä siitä miten arkaan paikkaan he tällä erottamispäätöksellään koskettivat, ennenkuin New Yorkin järjestynyt työväki nousi yhtenä miehenä sosialisteja puolustamaan. Silloin vasta he huomasivat, että nyt taitaa tulla sellainen sosialismin tulva mikä pyyhkäsee tulevissa vaaleissa kaikki tieltään, ellei tätä juttua kyetä jotenkin ajoissa korjaamaan. Ja kun vaara on suuri, täytyy tietysti jonkun uhrautua, että kokonaisuus pelastuisi. Lainlaatijakunnan mitättömimpiä jäseniä asetetaan tietysti joukko yleisön eteen ja sanotaan: katsokaas, tässä ne ovat syylliset, vaikka he ovat todellisuudessa tehneet ainoastaan sen mitä suuremmat ovat käskeneeet ja niin pelastutaan pulasta.

New Yorkin sosialistit näyttävät tässä jutussa menestyvän niin hyvästi etteivät he ollenkaan tarvitse ulkopuolisten apua siinä. Paikallinen työväki siellä näyttää antavat porvareille aivan kaikki mitä kuuluukin ja vielä vähän enempikin. Mutta tämän jälkeen näyttää porvaristo taaskin, että se osaa häviöistäänkin hyötyä. Ulkopuolella New Yorkiakin aletaan yleensä myöntää New Yorkin tapauksen typeryys ja tuomitaan se. Mutta samalla tehdään siitä juttu Bergeriä vastaan. New Yorkin lainlaatijoille on annettava nyt paikat, kun siihen on pakko jos mielii pelastua yleiseltä häviöltä ensi vaaleissa siellä. Mutta sitä ei sanota; tuodaan esiin vaan se väite, että nämä newyorkilaiset eivät olleetkaan rikkoneet vakoilulakia kuten Bergen, joten heille kyllä pitää antaa oikeudet, mutta sitä suurempi syy on kieltää ne Bergeriltä, joka on 20 vuoden tuomion alainen. Tähän tapaan puhuvat jo useimmat porvarilehdet lännelläkin mainitessaan näistä tapauksista. — Sillävälin puuhaavat wisconsinilaiset Bergerin jutussa ja ellei siellä uutta vaalia enää toimiteta Bergerin valitsemiseksi kongressiin, tullaan hänet heti nimittämään valtion kuvernöörin ehdokkaaksi ja milwaukeelaiset ovat siinä varmassa vakaumuksessa, että hän tulee myöskin valituksi. Tällä tavoin tekee taantumus Bergerin asiasta yhä suuremman kysymyksen ja nostattaa itseään vastaan enempi voimia kuin se olisi millään toisella tempulla voinut tehdä.

Meidän tulee iloita vastustajaimme hyökkäyksistä! Ne osottavat joukoille selvemmin kuin mitkään puheet, että sosialistinen liike on ainoa jota suursaalistajat todella vihaavat ja pelkäävät.

Poliittisen toiminnan puolesta

Tov. James Oneal kirjottaa Socialist Reviewssa seuraavaa:

Jo ennen mailmansodan päättymistä vanhaa kyselyä politillisen toiminnan tehokkuudesta kuultiin mailman sosialistipuolueissa. Venäjän vallankumous ja sodan päättyminen ovat vain kiihottaneet keskustelua ja tässä maassa väittely tästä kysymyksestä aiheutti repeämän sosialistipuolueessa. Kaikissa maissa, erotkoonpa niiden taloudellinen kehitys tai historialliset ptrkimykset kuinka paljon tahansa toisistaan, on sellaisia sosialisteiksi itseään nimittäviä henkilöitä, jotka vaativat politillisen toiminnan hylkäämstä tai tiukkaavat politiikkaa, joka merkitsee samaa kuin politillisen toiminnan hylkääminen.

Tämä taistelu ei ole uutta. Se ilmeni jo Marxin ja Bakuninin välisessä väittelyssä viime vuosisadan 60:men luvulla ja huomattavin osa siitä mitä nyt on sanottu politillista toimintaa vastaan on vain aikaisempien antisosialistien väitteiden kertaamista. Huvittavaa myös on nähdä kuinka äärimmäisyydet kohtaavat toisensa tässä kysymyksessä. Ne, jotka vastustavat valtiollista toimintaa tai antavat sille vain vähämerkityksellisen aseman, painostavat taloudellista toimintaa kaikissa eri muodoissaan politillisen toiminnan sijalle. Gompers on ylistänyt tätä politiikkaa sukupolven ajan ja ainoa erotus hänen ja sosialistisen liikkeen "kapinoitsijain" välillä on siinä, että Gompers esittää anti-poliittista oppiaan konservatiivisuuden nimessä ja "kapinalliset" esittävät sitä vallankumouksellisen unionismin nimessä. Kuitenkin sillä hetkellä kun "kapinalliset" ovat innostuneet tähän politiikkaansa, Gompers on hämmästyksellä lyöty ja osa hänen seuraajistaan menee Chicagoon järjestyäkseen politillista toimintaa varten.

Näistä muutoksista on lausuttava muutama sana. Amerikan Työväenliiton jäsenet, jotka nyt puuhaavat työväenpuoluetta, toimivat kokemuksiensa perusteella. Sosialistisen liikkeen "kapinalliset" toimivat tunteittensa mukaan, tunteittensa, jotka taas vuorostaan ovat Venäjän vallankumouksen ja mailman sodan vastavaikutuksia. Gompersin vararikkoon joutunut politiikka todennäköisesti tulee olemaan näiden "kapinallisten" yksinomaista omaisuutta, jotka tarjoavat sitä todellisen sosialismin nimessä.

Meidän on myös huomautettava, etteivät meidän arvostelijamme ole aina olleet rehellisiä arvostellessaan sosialistien kantaa politillisen toiminnan suhteen. He ovat selittäneet sen olevan pelkän halun osaaottaa valtiollisiin virkapaikkoihin jäsenilleen. Sosialistipuolueen historia osottaa tällaisen selityksen vääräksi. Minä uskon, että jos numeroita olisi saatavissa, ne osottaisivat puolueen keränneen enemmän rahaa työläkkojen avustamiseen kuin omiin vaalitaisteluihinsa. Taloudelliset taistelut on aina pidetty yhtäarvoisina niiden taisteluiden kanssa, joiden tarkotuksena on ollut voittaa valtiollista valtaa.

Vanha politillisen toiminnan merkityksen kyseenalaiseksi tekeminen sai alkunsa sodasta ja Venäjän vallankumouksesta. Sodan ajalla monet sosialistit kiiruhtivat auttamaan imperialistejaan ja heidän menettelynsä hajoitti sosialistisen Internationalen. Heidän menettelynsä saattoi "kapinalliset" epätoivoon valtiollisen toiminnan suhteen. Mutta jos sosialistit tulivat imperialististen valtain chauvinistisiksi asianajajiksi, niin yhdellä tavalla useat niistä, jotka olivat hyljänneet politillisen toiminnan, seurasivat näitä sosialisteja hallitustensa avustamisessa. Syndikalistit, näiden "kapinallisten" velipuolet, olivat yhtä syylliseä kuin sosialistiluopiotkin.

Venäjän vallankumouksen vaikutus.

Se osa, minkä Venäjä antoi "kapinallisten" taistelulle liikkeessämme, johtui Venäjän vallankumouksesta. Vallankumouksen johdosta täällä kehittyi ryhmä, joka piti sosialistiselle oikeaoppisuudelle ehdottomasti välttämättömänä, että sosialistinen liike kaikissa maissa omaksuu venäläisten tovereittemme ohjelman. Yksi ryhmä omaksui tämän ohjelman melkein kokonaisuudessaan ja tiukasti yritti asettaa venäläisen ohjelman hyväksymisen siksi mittapuuksi, jonka mukaan mailman kaikkia sosialistisia liikkeitä on arvosteltava. Nämä kiivailijat unohtavat, että Lenin itse varoitti Unkarin tovereita venäläisten prikulleen seuraamisesta ja kehotti heitä laatimaan Unkarin olosuhteiden mukaisen ohjelman.

Venäjän vallankumouksen syyt.

Venäjän vallankumouksen menestymiseen on ainakin kuusi tärkeää tekijää.

1. Virkavaltainen valtio, joka jo ennen sotaa oli kyvytön ja täynnä keinottelevia lurjuksia, mädäntynyt valtio, verrattuna tasaisesti toimiviin lännen porvarillisiin valtioihin.

2. Venäjän taloudellinen luhistuminen, joka teki vaikeaksi hankkia rintamalla oleville sotilaille ruokaa ja vaatteita, aseita ja ammukkeita.

3. Melkein nälänhätää lähentelevä elintarvepula, joka todennäköisesti oli tukalampi kuin missään muussa maassa ja joka teki sodan lopettamisen ehdottomaksi välttämättömyydeksi.

4. Heikko ja kypsymätön porvaristo, joka eiollut voittanut virkavaltaa, mutta joka oli nöyrtynyt sen edessä ja tyytynyt toisarvoiseen asemaan Venäjän elämässä. Tämä porvaristo, pieni lukumäärältään ja heikko voimaltaan, ei ollut keskittänyt voimiaan hallitsevaksi luokaksi valtion sisällä. Se oli täydellisen epävarmuuden tilassa silloin kun bolshevikit löivät iskunsa.

5. Maa- ja merisotilaat olivat olleet vallankumouksellisen propagandan vaikutuksen alaisina vuosia ennen sotaa, monet heistä olivat olleet osallisina kapinoissa venäläis-japanilaisen sodan ajallakin. Niinä kymmenenä vuotena, jotka olivat kuluneet aikaisemmasta vallankumouksellisesta liikkeestä, vallankumouksellinen propaganda oli ulotettu yhä suurempiin joukkoihin maa- ja merisotilaita. Tämä ja tunnettu petkutus armeijassa ja laivastossa ja nälänhädän uhka teki sotilaat valmiiksi merkin saatuaan lopettamaan sodan kauhut.

6. Kaupunkien työläiset olivat perin pohjin vallankumouksellisia ja talonpojat olivat taipuvaisia kuuntelemaan mitä puoluetta tahansa, joka sitoutuu antamaan maan talonpojille ja lopettamaan sodan, että he voivat palata kylöinsä ja nauttia rauhasta.

Nämä ovat päätekijät, jotka takasivat toisen vallankumouksen voiton. Toisia tekijöitä, sellaisia kuin liittolaisten välteleminen suoraan vastata niihin vetoomuksiin, joita Kerenski jatkuvasti niille esitti sotapäämäärien tarkistamista, voitaisiin esittää, mutta edelläluetellut seikat ovat päätekijöitä.

Venäjän olosuhteet eivät ole toistuneet täällä.

Onko tarpeellista kenellekään osottaa, ettei yhtään näistä tekijöistä ole huomattavissa Yhdysvalloissa? Kukaan ei liene niin narrimainen että ryhtyisi vertailemaan tämän maan "kansanvaltaista" valtiota vanhaan Venäjän valtioon tai väittäisivät, että ensiksimainittu on yhtä horjuva kuin viimeksimainittukin oli. Tässä maassa ei varmastikaan ole pikaista taloudellisen luhistumisen vaaraa, ei epäjärjestystä kuljetuslaitoksien alalla, eikä sellaista yleistä teollisuuden sortumista kuin oli Venäjällä. Mikäli nälänhätä on kysymyksessä, niin elintarvekysymykset sodan ajalla eivät vaikuttaneet mihinkään maahan niin vähän kuin tähän maahan. Vain muutamia vähempi merkityksellisiä rajoituksia asetettiin elintarvetuotannon ja jaon tielle, mutta ne eivät olleet niin suuria, että olisivat aiheuttaneet suurempaa työttömyyttä. Mitä taas tulee tämän maan porvaristoon, niin se todennäköisesti on voimakkain ja laajemmin vallassa oleva kapitalistiryhmä mailmassa. Hallitsevat luokat liiankin selvästi kykenevät käyttämään sotilaita ja matruuseja omaa etua ja työväenluokkaa vastaan. Ei ole huomattavissa mitään suurempaa muutosta sotilaiden ja matruusien psykologiassa, ei ainakaan mitään sellaista muutosta, mikä tuottaisi vaaran kapitalismille. Mitä taas tulee kansanjoukoihin yleisesti, sota jätti niihin patriioottisen psykologian mikä seikka selvästi ilmenee siitä, että he ovat muodostelemassa joukkoja, jotka ovat valmiit karkottamaan ja lynkkaamaan "agitaattoreita" ja muita epämieluisia kansalaisia.

Jos me käännämme huomiomme maanviljelijöihin, me huomaamme, että viimeisten viikkojen ajalla useat maanviljelijäin järjestöt ovat lausuneet mielipiteensä "agitaattoreista" ja "bolshevikeista" tuomitsevin sanoin.

Kapitalistinen järjestelmä tässä maassa selvisi sodasta hyökkäävänä ja röyhkeänä, taipuvaisena ulottamaan sota-ajan militaristisen henkeä rauhankin aikaan. Heidän edustajaan ei ole moittitu ja useassa tapauksessa heidän menettelynsä on hyväksytty. Kaikki ne tekijät, jotka ajoivat Venäjän kansanjoukot ulos kylien ja kaupunkien kaduille ottaakseen käsiinsä yleisen vallan, puuttuvat täällä ja kuitenkin täällä on niitä, jotka ovat vaatineet sitä.

Raivaajan vastaavan toimittajan toimi

julistetaan täten toimeenkykenevien henkilöiden haettavaksi. Vaatimuksina mainittakoon, että: Raivaaja on toimitettava Amerikan Sosialistipuolueen ohjelman, sääntöjen ja päätöksien mukaisesti. Suomalaista Sosialistijärjestöä koskevissa asioissa on noudatettava mainitun järjestön päätöksiä. Hakijain on täytynyt kuulua Amerikan Sosialistipuolueeseen vähintäin 2 vuotta ja täytyy hakijain tuntea Amerikan työväenliikettä sekä omata välttävä englanninkielentaito. Valinta toimitetaan kustannusyhtiön vuosikokouksessa. Hakemukset lähetettävä sisälle ennen helmik. 14 p. osotteella:

RAIVAAJAN JOHTOKUNTA
Box 468, Fitchburg, Mass.

KATSAUKSIA

"Kyntömiesten neuvostovalta"

Suomen lehdet kertovat. miten maisteri Sulo Vuolijoki sai joulukuun alkupuolella haasteen saapua Helsingin raastuvanoikeuteen vastaamaan herroille raatimiehille, mitä hän tarkoitti sillä maatalousohjelmallaan, jonka laati alustukseksi sos.-dem. puoluekokoukselle. Herrat säikähtivät kun saivat esityksestä kuulla että

"Kaikki viljelysmaa ja viljelyskelpoinen maa Suomessa on viipymättä saatettava pysyväisesti ja vakavasti todellisten viljelijäin haltuun. Yleisen pakkoluovutuksen kautta otettakoon kaikki lahjatilat ilman korvausta pois keinottelijoilta, tukkiyhtiöiltä ja kaikilta sellaisilta maanomistajilta, jotka eivät itse ole maataloustyötä tehneet, vaan elävät toisten työstä".

Herrat porvarit säikähtävät aina, kun kuulevat esityksiä sellaisen järjestelmän lakkauttamisesta, jossa voi elää toisten työllä. Jos muunlainen perustettaisiin, niin pitäisi heidänkin mennä työhön ja siihen he vastaavat kielteisesti. Ja antaakseen pelolleen virallista painoa, s. o. saadakseen tuomioistuimeen kätkeytyneen luokkavoimansa liikkeelle, selittävät he että Vuolijoki on kysymyksessäolevan ohjelmansa kautta "levittänyt ilmeisesti perättömiä tietoja, jotka ovat omansa halventamaan hallitusta, kansaneduskuntaa tai sen valiokuntaa tahi julkista viranomaista taikka saattamaan niiden toimenpiteen tahi laillisen yhteiskuntajärjestyksen halveksimisen alaiseksi taikka aikaansaamaan vaaraa yleiselle järjestykselle," kuten sosialistipykälän sanat kuuluvat.

"Kyntömiesten neuvostovalta", joksi Suomen lehdet selittävät Vuolijoen esityksen mukaista suunnitelmaa, ei saa rauhaa verisiä käsiään hiovien Suomen porvarien keskuudessa, sillä he tietävät mitä auran kärkeen tarttuu niin monella vainiolla, ja mitä tunteita syntyy kyntömiehen povessa, kun huomaa auransa tarttuneen työläisluurangon rintakehään, jonka päällä ei ollut edes kylliksi maata, että se olisi saanut rauhassa maatua.

Ei sentään koko totuutta.

Hearstin lehdille on annettu muka määräys julaista ainoastaan totuus eikä mitään muuta kuin totuus. Niitä saattaa olla sellaisiakin, jotka todella luulevat, että Hearst on tarkottanut määräyksellään totta. Mutta tuntuupa kuin jo tämä määräyskin olisi pelkkää pilaa. Ja sellaisena sen jokainen asioita tunteva pitääkin.

Hearstin lehdet ovat olleet ensimäisiä kiihottamassa sotaan Meksikoa vastaan esimerkiksi, valehdellen mitä häikäilemättömämmin. Ja harvoinpa niissä on selitetty, että Hearst omistaa laajat maa-alueet Meksikossa, öljy- ja mineraalimaita, joille pitäisi saada "vakiintunut" hallitus: sellainen kuin vallitsi Rockefellerin Coloradossa, jossa lakkolais-kaivosmiehiä sidottiin lennätinpylväisiin ja ammuskeltiin selkään kuin pakenevia jäniksiä; jossa lakkolaisten vaimoja ja lapsia paistettiin telttakellareihin.

Muistuu mieleen muuan juttu Hearstin lehtien totuudenrakkaudesta ja etupäässä siitä, minkälaista totuutta niiden omistaja harrastaa. Muuan newyorkilainen sanomalehtimies kertoo, että ollessaan Hearstin etujen palveluksessa hiukan ennen espanjalais-amerikalaisen sodan syttymistä, sai hän määräyksen lähteä sotakirjeenvaihtajaksi Cubaan. Saavuttuaan perille. huomasi hän, ettei mitään sotaa ollut olemassakaan, jolloin hän sähkötti määräjälleen, ettei sotaa ole, eikä hän siis voi olla sotakirjeenvaihtajana. Mutta hänelle annettiin vastaus pysyä vaan paikallaan ja laittaa sotakirjeitä, Hearst puolestaan lupasi laittaa sodan.

Suden on turvallisempi raadella lammaslaumassa, jos se osaa pukeutua lammasnahkaan; silloin sitä ei tunneta eikä osata varoa. Hearstin lehdillä on pelko siitä, että niiden häikäilemättömyys asioiden vääristelyssä tulee julkisuuteen, joten niiden toimittajille on annettu tämä naamioimiskäsky. Asian oikean laidan tuntemiseksi riittää se kun tietää, että Herstin lehdet kuuluvat häikäilemättömimpien suurksaalistajien puolustajien joukkoon.

Mtuta Hearst lehtineen on taitava silmäinkääntäjä. Esim. siihen aikaan kun Herstin omistamilla Lead Cityn kaivoksilla South Dakotassa tapeltiin lakkolaisia vastaan ja murrettiin lakko keinoja valitsematta, teeskenteli sen lehdistö työläisystävällisyyttä, varsinkin unionistien ystävällisyyttä.

Sellainen on mahdollista joissakin suhteissa näiden "julkaiskaa-ainoastaan-totuus"-ukaasien varjossa, sillä yksinkertaiset tietämättömät työläiset eivät ole selvillä suurkeinottelijain kaikista juonista.

Gomperskin pöyhistelee.

Herra Gompers, jonka taantumuksellinen toiminta on saanut niin monen luokkataistelijan mielen karvaaksi, on jälleen esiintynyt. Tällä kertaa sanoo Gompers vastustavansa n. s. kapinalakeja. Tunnettuahan on, millä raivolla taantumus on viime aikoina hyökännyt, pyrkien selittämään laittomaksi jokaisen mielipideilmaisun, joka on ristiriidassa vallitsevan luokan omistuskäsitteiden kanssa.

Mutta nyt tulee Gompers ja selittää, että hän ja hänen sakkinsa vastustaa kaikenlaisia kapinalakeja, uusia kiristyslakeja nimittäin, sillä vanhojen kumoamista ei hän ole kannattanut, eikä hänen määräyksiään kuuntelevat unioiden johtajatkaan.

Mistä tämä edistysmielisyyden puuska Gompersille nyt tulee, on hiukan vaikea käsittää. Mahdollisesti huomaa hän kannatuksensa siinä määrässä heikkenevän, että katsoo parhaaksi hiukan teeskennellä vapaamielisyyttä, saadakseen sitten sitä turvallisemmin vaikuttaa unionistien keskuudessa Civic Federationin päätösten täytäntöönsaattamiseksi. Mitään todellista edistysmeilisyyttä ei Gompers edusta, siitä on selvillä jokainen joka hänen toimiaan tuntee viimeisten vuosien ajalta.

Nämä kapinalait ovat kyllä niin räikeitä luokkalakeja, että ei ole ihme, jos taantumuksellisimmatkin säikähtävät niitä. Kuten tiettyä, esitetään esim. senaattori Sterlingin esityksessä, että jokainen toimenpide muutoksien aikaansaamiseksi Yhdysvaltain perustuslaissa lainlaadinnallistakin tietä, olisi julistettava kapinallisuuden ilmaisuksi, josta seuraisi ankara linnatuomio, mahdollisesti vuosikymmeniä. Sen mukaan voisi vallassaoleva republikaanipuolue selittää demokraatien valtaanpyrkimyksen kapinallisuudeksi, taikka vallassaoleva demokraatipuolue menetellä siten republikaaneihin nähden. Siten ei tietenkään tultaisi käytännössä menettelemään, sillä ainahan porvarit toistensa oikeuksia tunnustavat, mutta valtaanpyrkivä työväenpuolue, vaikkapa se ei olisi sosialistinenkaan, saattaisi jo hyvin joutua "kapinalliseksi", puhumattakaan sosialistisesta puolueesta, jonka jokainen toimenpide luonnollisesti olisi kapinallisuutta.

Työläisten lakko-oikeuksien riistäminen oli varmaan yksi tekijä, joka sai Gompersin liikkeelle, sillä syndikalistien vanhana sukulaisena ei Gompers katso mitään muita oikeuksia työläisille sen arvoisiksi, että niitä kannattaisi puoltaa, ei ainakaan valtiollisia oikeuksia, niinkauan kun hänellä itsellään on "oikeus" runnata porvaripuoleiden vaaliagitaattorina unionistien keskuudessa ja sillä tavalla palvella Civic Federationin riistäjäruhtinaita.

Kuinkasta sitä selitetään?

Sen jälkeen kuin järjestömme tässä muutama viikko takaperin saneli lähes neljällätuhannella äänellä, että ei se sosialistipuolue ole niin vanhoillinen ja hidas kehityksessään, etteikö sen mukana passaisi olla; että emme me siitä niin paljoa edelle pääsisi kuitenkaan että kannattaisi edes yrittääkään, on kuulunut ääniä, että nyt sitä sitte olisi kaikkien osastojen erottava puolueesta, koska järjestömme säännöt eivät enää tee puolueeseen kuulumista pakolliseksi.

Se on kummallinen tulkintatapa. Liian kummallinen minun käsittääkseni. Enkä minä käsitä sitäkään, käsittävätkö sen esittäjät itsekään, mitä sillä tarkotetaan. Mutta toivottavasti järjestömme enemmistö käsittää kyllä mistä äänestyksessä oli kysymys.

Kun kerran selvästi säädettiin, että ei muodosteta sellaista järjestöä, jonka osastot eivät kuuluisi puolueeseen, niin kyllä kai silloin päätettiin edelleen pitää järjestö sellaisena, jonka osastot kuuluisivat puolueeseen. Sellainen "lieventävä asianhaara" siihen kyllä tuli, että saa sitä kuulua järjestöön sellainenkin osasto, joka ei katso tarpeelliseksi kuulua puolueeseen.

Mutta jos tämän takaportin kautta aiotaan kulettaa puolueesta pois kaikki osastot, niin on vaara että salakulettajat joutuvat kiinni "itse teossa", sillä kyllä se järjestömme enemmistö käsittää, minkälaista kieroilua se sellainen on.

Sellaiset osastot, jotka eivät katso tarpeelliseksi kuulua puolueeseen, saavat kuulua järjestöön, mutta niiden toiminta tulee järjestömme säännöissä määritellyksi. Eivät ne ole oikeutettuja tekemään agitatsionia sosialistisen liikkeen tuhoamiseksi.

Jos järjestömme jäsenistö olisi tarkottanut sanoa, että kaikki osastot voivat nyt jättää sosialistipuolueen, niin olisi asia ratkastu äänestämällä enemmistön esityksen puolesta. Mutta vallan päinvastaista tarkotettiin.

Ja mitäpä sitä tätä puoluetta vastaan nyt olisi enää mukisemista, kävihän siten kuin sosialistipuolueen kannalla oltiin: siittivät, että jäsenistö kyllä äänestyksellään asettuu kolmannen internationalen periaatteiden kannalle. Mutta siihen vaitailivat puoluetta vastaan taipuvaiset, että eivät ne puolueviraston herrat aseta koko kysymystä edes äänestykselle. Vielä senkin jälkeen kun kansallisihallitsi oli esittänyt äänestyslipun kokoukselle, selitettiin, ettei sitä kysymyksestä koskaan äänestetä.

Mutta siitä äänestettiin ja äänestettiin siten kuin pitikin.

Työmiehenkin kanta on tässä kysymyksessä hiukan kaltaisen; se "kekkuloi" nyt, kuten "Holappa" selitti Toveri ennen tehneen. Päästäkseen sen ville vesille, olisi sen poistettava säännöistään välttämättä sellainen pykälä, joka määrää kaiken kannattamaan sosialistipuoluetta ja toimittajien kuulumaan puolueeseen. Sellainen ei ole mitään kekkuloimista. Eihän olisi, sillä eiväthän S. S. järjestön säännöt nyt enää tee pakolliseksi puolueeseen kuulumista osastoille, mitäpä sitte puolueen lehtien toimittajille. Vai kuinka? Aikoinaan kai se tämäkin kysymys ratkastaan.

Juhan-Kustaa